

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius , Museum Tusulanum, 1986, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967245728.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Den 18 *Februar* 1739 kom min Beste Fader en Onsdag Formiddag frisk og vel af Faste Prædikenen, og noget efter Elleve rørte Slaget ham, hvorved hans Mæle til min store Fortræd Blev ham Betaget; thi ellers havde han vist giort en eller anden Anordning til min Fordeel og den 19de om Eftermiddagen døde han. Min Bittre Sorg kan jeg ikke Beskrive Dem, det er utroeligt, at man paa den Alder skulde føle sin Forliis saa heftig som jeg følede min, jeg saae forud hvad Fremtiden truede mig med, og hvor ubodeligt mit Tab var. Jeg Bad, jeg skreg, jeg raabte, at jeg dog Bare maatte see ham engang endnu, men altsammen forgieves; thi da han var en meget feed Mand, saa havde han strax efter sin Død forandret sig saaledes, at man frygtede for Virkningen af min Forskrækkelse over dette Syn. Da han altsaa skulde Bæres Aftenen for hans Begravelse i den sort Beklædte Stue, skiulede jeg mig Bag ved de Lange sorte Gardiner, og da de andre var gaaet ud og slaaet Døren i Laas kom jeg frem, krøb, gud veed hvordan, op paa Kisten og Lagde mig Langs paa Laaget. Jeg havde seet Pladen, da man Bragte den, og omtrent paa det Stæd hvor jeg troede, at hans Navn stod, kyssede jeg uafsladeligen med vældende Taare, og har jeg nogensende Bedet ivrig til Gud, saa var det den Gang, om at Døe paa hans Kiste. Det var en kli<n>grende Frost, klokken var noget over tree da jeg sneg mig i Stuen og Laae paa Kisten indtil Vi skulde spiise, men jeg fornåm ikke det mindste til Kulden. Da alle vare Blevne 68 kaldede til Bords, savnede man mig først, den eene havde troet at jeg var hos den Anden, men da ingen havde seet mig Begyndte man at søge mig i heele Huuset og da der ingen Krog var meere tilovers kom de omsider ind til Liiget hvor de fandt mig halv Død af Graad og Kulde; Og hvorledes jeg havde grædt, kan De forestille Dem der af, at der var en tynd Jis Hinde paa Pladen af mine Taare. Det var paa den Tiid Brug, at en Enke maatte holde Sørgestue i 6 Uger, det vil sige at sidde i et sort Beklædt Værelse med sine nærmeste Paarørende om sig for at tage imod *Condolationer*. Min Beste Fader havde været almindelig elsket, hvorfor der kom en stor deel Mennesker, men mit Syn rørte alle; Man var næsten eenig om, at en Kunstner aldrig kunde faae et hærlige<re> *Model* til en sørgende *Genie* ved en Grav. J sær blev Staldmester *Bulous* Fader inderlig rørt over at see paa mig. Han satte mig paa sit Skiød, kyssede mig, og sagde: Jeg *condolerer* hende min Lille Engel, at hun har mistet sin Beste Fader! Jdet han sagde det, Løftede jeg mine Hænder i den hæftigste Graad op mod Himmelen, og raabte: Jo Gud hielpe mig saa sandt, som jeg har mistet den Bedste! Hvad enten Vendningen af det Ord Bedste frapperede ham hos et Barn af den Alder, eller om al min Siels Væmodighed viiste sig i mine Lader, men han stak i at græde med mig, og da han ventelig skammede sig der ved, holdt han Tørklædet for Øynene og gik Bort uden at sige Farvel.